

certs sociòlegs i economistes que jutgen la Caritat i, per tant, la Beneficència com a cosa inútil, ineficax i fins perjudicial.

Potser sí que aquest criteri és digne de tenir-se en compte, ja que molts mals podrien evitar-se mitjançant la previsió i l'estalvi; argument que no pot aplicar-se amb caràcter general pel fet que a molts individus els és impossible l'estalvi per manca de mitjans per a realitzar-lo o que han hagut de consumir els que tenien fets per atendre causes imprevistes o fatals.

La classificació de les diferents formes de l'assistència és altament indispensable, per a evitar duplicitats de serveis i estalvi d'energies, i feta aquesta classificació importa marcar ben clarament quins organismes pertoca la seva realització. Responent a l'aspecte de coordinació que té tota organització pública, sembla que aquesta acció correspondria de dret i de fet als organismes polítics més immediats a les necessitats, donant-los tal organització de manera que mai no els faltessin els mitjans per a llur funcionament i manteniment.

Avui dia, institucions que pertanyen a l'Estat, a la Província i al Municipi, viuen, a semblança de les de beneficència particular, amb veritables angúnies econòmiques, cosa intolerable tractant-se d'un deure legal contret amb els que tenen dret a ésser socorreguts.

La qüestió econòmica, eterna qüestió que fa anar entrampades gairebé totes les Cases benèfiques, hauria de quedar definitivament resolta dins la nova legislació, bé sigui dotant-les degudament els respectius organismes sota els quals actuessin, bé sigui retornant-los els béns que haguessin pogut arrabassar-los les lleis desamortitzadores.

L'ideal fóra que cada poble mantingués els seus pobres. L'assoliment d'aquest ideal és sols qüestió d'organització i de bona voluntat, i encara que en matèria d'assistència s'ha de tenir en compte aquella màxima "fes bé i no miris a qui el fas", tractant-se d'una beneficència pública, que ha d'estar rigorosament reglamentada, fóra convenient girar els ulls a la realitat i establir les condicions per les quals pogués fer-se efectiu el deure moral dels pobles envers els seus pobres, envers els seus malalts, envers tots els seus necessitats, fins no existint, com a obligació precisa, la convivència del socorregut amb els que han d'ajudar-lo i de socórrer.

L'Estat ens dona una petita mostra del seu

convenciment respecte d'aquest assumpte: petita mostra, al mateix temps, de desigualtat en el tracte i de privilegi, subvencionant la Diputació de Madrid amb 250.000 pessetes anyals, com a indemnització a les despeses que li puguin ocasionar els malalts que, no essent fills de la província, estiguin hospitalitzats en el seu Hospital provincial. Si aquesta aspiració es transformés en realitat, d'altra manera viurien els Hospitals i els Asils, ja que en la majoria d'ells la població hospitalitzada o asilada en un tant per cent molt important és forastera.

Cada mes el negociat d'estadística del nostre Ajuntament ens fa conèixer el moviment hagut en el padró de pobres, en el cens dels que tenen dret a participar de la Beneficència Municipal, i cada mes veiem com augmenta d'una manera alarmant el nombre de famílies forasteres que, als pocs dies d'arribades a Barcelona, són ja una càrrega per a l'erari municipal. Fullegem la "Memòria" de l'any 1925, que acaba de publicar la Junta administrativa de l'Hospital Clínic, d'aquesta ciutat, i en l'estadística de malalts ingressats durant l'any veiem que n'hi figuren 363 de la província de Múrcia, 358 de la d'Osca, 293 de la de Castelló, 279 de la de Terol, 247 de la de València, amb la particularitat que d'aquests 1.540 assistits, només n'hi ha 193 que siguin veïns de Barcelona. Es aquesta una dada eloqüentíssima que abona el criteri que tenim format respecte el pagament de les estades asilars i hospitalàries per compte de les Diputacions i Municipis.

Semblant disposició no hauria de trobar resistències. Pel que toca als boigs pobres, les Diputacions paguen ja llurs despeses en els Manicomis on els tenen reclosos, i el fer extensiu el procediment a les altres classes de necessitats fóra cosa molt posada en raó.

A Alemanya, la llei de l'Imperi determina el domicili del socors, que ha de fixar-se en el lloc de la residència, i l'organització general per a procedir a l'assistència; al qual efecte es constitueixen *unions locals de caritat* formades per un o més municipis, i, per damunt d'elles, *unions de caritat provincials o regionals*, determinant els principis mitjançant els quals s'han de distribuir les càrregues entre aquestes circumscripcions.

En principi, l'assistència és municipal, i, quan els petits ajuntaments no poden efectuar-la, les províncies o departaments han de contribuir-hi amb subvencions adequades.